

Arrest

nr. 192 881 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van de artikelen 9bis en 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 april 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. D'HAENENS, loco advocaat P. CRISCENZO, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt in juni 2010 het Belgische grondgebied binnen en verkrijgt, als – op dat ogenblik minderjarige – dochter van een lid van de Albanese militaire vertegenwoordiging bij de NAVO, van de dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.2. In januari 2013 worden de bijzondere identiteitskaarten voor vreemdelingen van de verschillende gezinsleden ingeleverd, daar de vader van het gezin niet langer werkzaam is bij de Albanese militaire vertegenwoordiging bij de NAVO.

1.3. Verzoekster dient op 27 maart 2015 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 28 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als student onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 4 juni 2015 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 58 van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 4 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als student onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Verzoekster dient op 24 november 2016 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 58 van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 23 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als student onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekster op 28 februari 2017 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als student onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 24.11.2016 bij de burgemeester van 1831 Machelen door [N. B.], geboren te [...] op [...], onderdaan van Albanië, verblijvende [...], in toepassing van de artikelen 9 bis en 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is onontvankelijk.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene in juni 2010 het Belgisch grondgebied heeft betreden als dochter van een lid van de Albanese militaire vertegenwoordiging bij de NAVO. In die hoedanigheid kreeg betrokkene van de dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen.

Overwegende dat uit het dossier van betrokkene blijkt dat de vader van betrokkene sinds januari 2013 geen lid meer is van de Albanese vertegenwoordiging bij de NAVO en dat haar bijzondere identiteitskaart op dat ogenblik werd ingeleverd bij de dienst Protocol van de FOD Buitenlandse zaken. Bijgevolg heeft zij sindsdien geen recht meer op een speciale identiteitskaart voor vreemdelingen.

Overwegende dat betrokkene zich op illegale wijze ophoudt in België; dat zij thans een aanvraag indient om gemachtigd te worden tot een verblijf in het kader van de studies in België.

Overwegende dat in het kader van de buitengewone omstandigheden die aan de basis liggen van dergelijke aanvraag vanuit illegaal verblijf, mevrouw dient aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk, zometer onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of het land waar zij toegelaten is tot verblijf, om haar aanvraag op regelmatige wijze in te dienen bij de Belgische Ambassade of Consulaat voor zijn land van herkomst of verblijf ;

Overwegende dat betrokkene volgende elementen aanhaalt als buitengewone omstandigheden.

Ten eerste, het feit dat zij reeds een aantal jaren in België heeft verbleven als houder van een speciale verblijfstitel voor vreemdelingen. Een dergelijke titel is beperkt tot de duur van de diplomatieke missie en de geldigheid van een dergelijke titel neemt een einde wanneer de diplomatieke missie zijn einde neemt. Betrokkene wist dat de duur van haar verblijf in België tijdelijk was en afliep wanneer de missie van de vader werd beëindigd. Zij kon hierop anticiperen en voor de teruggave van het bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen een machtiging tot verblijf op andere basis aanvragen, wat zij niet heeft gedaan. Het feit dat zij haar middelbare studies in België heeft afgerond en de kennis van een Belgische landstaal (namelijk het Frans) heeft verworven tijdens dit verblijf, vormen geen buitengewone omstandigheden. Sinds januari 2013 verblijft zij illegaal in het Rijk. Uit illegaal verblijf kunnen geen

rechten geput worden. Het verderzetten van een verblijf dat illegaal is, is de keuze en verantwoordelijkheid van betrokkene.

Ten tweede, het feit dat ze haar studies in het hoger onderwijs zou moeten onderbreken om te kunnen terugreizen naar haar land van herkomst om een visum D bij de bevoegde Belgische diplomatieke post aan te vragen, kan evenmin aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene is niet afkomstig van een gebied waarin conflicten heersen waardoor zij niet aantoont dat zij zich onmogelijk tijdens een schoolvakantie zou kunnen begeven naar de bevoegde Belgische diplomatieke post om er een visum D ten behoeve van studies op basis van art. 58 van de vreemdelingenwet aan te vragen. De diplomatieke post waarvan sprake kan dit visum ambtshalve afleveren op voorwaarde dat het door betrokkene ingediende dossier volledig is.

Er kan niet aangenomen worden dat de banden met Albanië definitief verloren zijn nadat betrokkene amper 2,5 jaar legaal in België verbleef in het kader van een tijdelijke missie van de vader en daarvoor tot haar 14 jaar in Albanië verbleef en opgroeide. Zij verwijst enkel naar de aanwezigheid van haar zus en schoonbroer in België die nog in België verblijven. Hieruit dient dus opgemaakt te worden dat de ouders mogelijks terug in Albanië verblijven en zij verdere banden onderhoudt met dit land.

Gelet op de boven aangehaalde elementen is de door betrokkene ingediende aanvraag tot het bekomen van een verblijfstitel in de hoedanigheid van student onontvankelijk."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"De mevrouw:

naam: [N., B.],

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, al.1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam in 2010 naar België om de vader te vervoegen die een tijdelijke missie uitoefende als chauffeur bij de NAVO en kreeg een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 15.07.2015. De missie van de vader werd stopgezet in 2013. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de missie van de vader. Sinds de stopzetting van de missie en de teruggave van haar bijzondere identiteitskaart verblijft mevrouw illegaal in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM. Zij verwijst naar de aanwezigheid van haar zus en diens man die hulp hebben geboden tijdens haar verblijf in België, maar toont niet aan dat zij een gezinscel vormt met betrokkenen. Bovendien is betrokkene ondertussen meerderjarig en een meer dan gebruikelijke emotionele afhankelijkheid ten aanzien van de zus wordt niet aangetoond."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...] Voormelde motieven zijn niet van toepassing op de werkelijke situatie van verzoekster.

Zij worden aangevoerd zonder pertinent aangepast te zijn aan de feiten die in rekening hadden moeten worden genomen en die betrekking hebben op de situatie van verzoekster.

De motieven ingeroepen in de aangevochten beslissing missen enige pertinentie gelet op de feiten vevat in het administratief dossier of die betrekking hebben op de sociale situatie van Verzoekster zoals voorgesteld tijdens het voormelde verzoek gegrond op artikel 9bis.

De situatie van Verzoekster was wettelijk toen zij in België aankwam in 2010 in het kader van de militaire missie van haar vader bij de NAVO; en sinds 2013 hebben de ouders van Verzoekster België verlaten en Verzoekster had al Rechtenstudies aangevat bij de ULB wanneer de missie van haar vader een einde nam, en bovendien had Verzoekster sociale banden ontwikkeld met de leden van haar familie die in België wonen.

De studies van Verzoekster zijn momenteel nog hangende en iedere beslissing tot verdrijving zou die studies onderbreken.

Verzoekster heeft wel degelijk een verzoek op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend.

Verwerende partij heeft deze feitelijke elementen, uiteengezet in het verzoek van Verzoekster, niet in acht genomen wanneer zij beslist dat, gelet op de beëindiging van de militaire missie van de vader, Verzoekster geen recht zou hebben om in België te verblijven, quod non.

In werkelijkheid, zal een bruuske terugkeer van Verzoekster in haar land enkel maar moeilijk kunnen zijn, gelet op het feit dat het moeilijk voor haar zou zijn om er terug te keren om er een toelating tot verblijf te bekomen.

Deze dwingende motieven maken elke terugkeer van Verzoekster naar haar land van herkomst, zo niet onmogelijk, bijzonder moeilijk, gelet op het feit dat Verzoekster haar hogere studies verder zet aan de ULB.

Hierdoor is er een schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in die zin dat voormelde bepaling voorziet dat de toelating tot verblijf gevraagd kan worden in geval van uitzonderlijke omstandigheden.

Al de omstandigheden ingeroepen door Verzoekster stemmen overeen met de omstandigheden die gewoonlijk aanvaard worden als uitzonderlijke omstandigheden, dit wil zeggen de omstandigheden die elke terugkeer naar het land van herkomst allerminst moeilijk maken teneinde er een verblijfstoelating te bekomen.

Er blijkt duidelijk dat de aangevochten beslissingen geen afdoende motivering bevatten, hetgeen overeenstemt met een gebrek aan motivering of allerminst met een onvoldoende motivering.

In die zin doen de twee aangevochten beslissing afbreuk aan de motiveringsplicht, en aan de eis voorafgaand aan deze plicht, namelijk alle elementen van de zaak in acht nemen, zoals dat voorzien is in de bepalingen ingeroepen in huidig middel.

[...]

Verzoekster was inderdaad in het bezit van een bijzondere identiteitskaart.

Nochtans kunnen de verblijfssituatie en de sociale banden die Verzoekster heeft ontwikkeld in België niet volledig worden gelijkgesteld met de militaire missie van haar vader bij de NAVO.

De motivering van de eerste aangevochten beslissing en die van de tweede aangevochten beslissing zijn gestereotypeerd, niet aangepast, en komen derhalve overeen met een gebrek aan motivering.

De motiveringsplicht brengt met zich mee de eis om de bestuurshandeling te voorzien van motieven die in rechte en in feite materieel exact en pertinent zijn, teneinde aan de rechter de elementen te verlenen om de wettelijkheid van de bestuurshandeling te kunnen nagaan.

Gistereotypeerde motieven of algemeenheden kunnen niet voldoende zijn om een afdoende motivering van de bestuurshandeling te verzekeren.

Het gebruik van een gestereotypeerde motivering laat immers aan Verzoekster, noch aan het administratief Rechtscollege, gevat met een verzoek tegen de aangevochten beslissing, niet toe om na te gaan of de autoriteit die de beslissing heeft genomen het volledige dossier heeft onderzocht en effectief heeft geantwoord op de middelen die haar werden voorgelegd (zie in die zin arrest nr. 83.558, RvS 22 november 1999).

Bijgevolg moeten de twee aangevochten beslissingen, genomen met miskennis van de elementen aangevoerd door Verzoekster en die terug te vinden zijn in het dossier, vernietigd worden.

Zodoende zijn de aangevochten beslissingen niet afdoende gemotiveerd en bijgevolg missen enige motivering.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de formele motivering van voormelde aangevochten beslissingen in geen enkel geval gegrond is op juiste materiele feiten, en dat derhalve deze motivering niet afdoende is zodat de aangevochten beslissingen enige motivering missen.

[...] Verzoekster had immers elementen naar voor gebracht die getuigen van haar sociale integratie in België.

Nochtans laten de aangevochten beslissingen in geen geval toe om de toedracht van de elementen eigen aan de situatie van Verzoekster, na te gaan.

Hoewel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan zijn appreciatie niet in de plaats stellen van de appreciatie van verwerende partij op de feiten in deze zaak; nochtans heeft verwerende partij de plicht, gelet op de motiveringsplicht van haar handelingen, om de precieze feiten vevat in het administratief dossier, in hun volledigheid, te onderzoeken, vooraleer deze te beoordelen op grond van de daarop toepasselijke wettelijke principes.

De onontvankelijkheidsbeslissing verwerpt de toepassing van artikel 8 van het EVRM ingeroepen door Verzoekster in haar verzoekschrift, door vermelding van het principe, gestoeld op de rechtspraak van het EHRM, volgens hetwelk deze bepaling niet op zich het recht beschermt voor een persoon om een land binnen te treden er te verblijven wanneer zij er geen onderdaan van is.

Nochtans, en gelet op de eisen van het EHRM betreffende artikel 8 van het EVRM, geven de aangevochten beslissingen niet aan dat er een overweging is gebeurd tussen de concurrerende belangen van het individu en die van de gemeenschap in haar geheel, zoals opgelegd door het arrest EHRM dd. 31/01/2006 (RODRIGUES DA SILVA EN HOOGKAMER T. NEDERLAND (verzoekschrift nr. 50435/99) (in die zin, Rb. Hoei 14/11/2002).

De aangevochten beslissingen, in hun motivering, leiden noodzakelijkerwijze tot een ambigue situatie waardoor de motivering niet pertinent is en derhalve, gelijkgesteld is met een gebrek aan motivering, in schending van de bepalingen ingeroepen in dit middel.

Verwerende partij is niet overgegaan tot een gedetailleerde overweging van de feiten ingeroepen door Verzoekster.

De motieven ingeroepen in de twee aangevochten beslissingen zijn derhalve ongegrond daar zij overeenstemmen met een niet volledige beoordeling van de situatie eigen aan verzoekster."

2.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissingen het artikel 1 van deze wet schenden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vevat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar de artikelen 9bis en 58 van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat verzoeksters aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf als student onontvankelijk is, nu zij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die maken dat het voor haar bijzonder moeilijk of onmogelijk is om de aanvraag op regelmatige wijze in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeksters eerdere verblijf in België onder een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen een einde nam op het ogenblik dat deze kaart werd ingeleverd bij de dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken wegens het beëindigen van de werkzaamheden van haar vader bij de Albanese vertegenwoordiging bij de NAVO en dat zij sindsdien – en bijgevolg op het ogenblik van het indienen van de thans voorliggende aanvraag – in illegaal verblijf is. Er wordt verder toegelicht waarom de ingeroepen elementen niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard. Verzoekster wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Hierbij wordt ook nog geduïd dat de duur van het verblijf in België niet van aard is om de banden met het herkomstland te verliezen, dat niet blijkt dat er sprake is van gezondheidsproblemen die een belemmering kunnen vormen voor een terugkeer en dat evenmin blijkt dat er sprake is van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Verweerder hield er rekening mee dat verzoekers zus en diens man in België verblijven, doch oordeelde

dat een gezinscel of een meer dan gebruikelijke emotionele afhankelijkheid ten aanzien van de zus niet blijkt. Hierbij werd benadrukt dat verzoekster intussen meerderjarig is.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). In het licht van de aangehaalde wettelijke bepalingen dienen de motieven dat verzoekster ten tijde van het indienen van haar aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf als student illegaal in het Rijk verbleef, dat geen buitengewone omstandigheden blijken op basis van deze aanvraag, dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn – of het tegendeel niet aantoot – en dat niet blijkt dat een van de elementen vervat in artikel 74/13 zich verzet tegen het nemen van een verwijderingsmaatregel, wel degelijk als pertinent te worden beschouwd. Verzoekster betoogt het tegendeel, doch zonder in dit verband overtuigende argumenten aan te brengen.

In het licht van hetgeen voorafgaat, overtuigt verzoekster ook niet dat de voorziene motiveringen stereotiep zouden zijn. De door verzoekster in haar aanvraag aangebrachte gegevens worden op een overzichtelijke en individuele wijze behandeld en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt mede gemotiveerd in het licht van de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de vraag of verzoeksters gezins- of familielevens of haar gezondheidstoestand de afgifte van dit bevel in de weg staat. Ten overvloede dient bovendien te worden geduimd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in als student op basis van de artikelen 9bis en 58 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt:

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.”

Artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 25/2, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt in dit verband:

“De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon:

1° ofwel in het bezit te zijn van

a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen, en

b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en

c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar,

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid,

kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult.”

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt ten slotte:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Inzake de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in België kan worden aangevraagd, waartoe kan worden verwezen naar de bepalingen van artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit, kan in de eerste bestreden beslissing worden gelezen dat verzoekster ten tijde van het indienen van haar verblijfsaanvraag in illegaal verblijf was en dus in beginsel niet gerechtigd was/is deze aanvraag in België in te dienen. Meer concreet merkte verweerder op dat verzoeksters eerdere verblijf in België onder een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen een einde nam op het ogenblik dat deze kaart werd ingeleverd bij de dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken wegens het beëindigen van de werkzaamheden van haar vader bij de Albanese vertegenwoordiging bij de NAVO en dat zij sindsdien – en bijgevolg op het ogenblik van het indienen van de thans voorliggende aanvraag – in illegaal verblijf is. Verweerder stelde vast dat verzoekster naliel voor de teruggave van haar bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen een machtiging tot verblijf op een andere basis aan te vragen. De Raad stelt in dit verband vast dat artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit inderdaad enkel toelaat in bepaalde gevallen de verblijfsaanvraag in België in te dienen, voor zover de vreemdeling *“reeds [is] toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden”*.

Verweerder heeft vervolgens onderzocht of verzoekster buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakte die het voor haar bijzonder moeilijk of onmogelijk maken de verblijfsmachtiging te vragen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Hij oordeelde dat geen dergelijke buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekster haar in België ingediende derde verblijfsaanvraag als student onderbouwde als volgt:

“Ik ben [B. N.], 20 jaar oud en woon al 6 jaar in België. Momenteel studeer ik rechten bij ULB. Sinds 30 juni 2010 woon ik samen met mijn familie hier. Ons reden om naar hier te verhuizen was omdat mijn vader als chauffeur voor NAVO-hoofdkwartier in Brussel begon te werken.

Daardoor dat we allemaal een diplomatieke paspoort hadden.

Dit duurde niet lang en na twee jaar was zijn missie en werkcontract beëindigd. Vanaf nu begint 'het leven' die ik naar niemand wens.

Hoe kon ik toen alles direct op STOP zetten, school, vrienden....mijn aanpassing al van twee jaar in deze maatschappij, voor mij was en is onmogelijk. Ik wist het dat in mijn land niet het zelfde dingen moest verwachten en uiteraard besluit ik om hier verder te blijven, hoewel niet op het zelfde omstandigheden.

Uiteindelijk heb ik met succes jaar na jaar mijn middelbare studies gedaan, totdat ik in staat was om mijn in te schrijven op de universiteit. Gedurende deze tijd heb ik twee keer aanvraag gedaan voor verblijfsvergunning. Deze jaren was ik in afwachting van een antwoord maar helaas geen resultaat.

Ik geef niet op, vandaag ben ik 20 jaar oud, op deze leeftijd men neemt verantwoordelijkheid en werkt hard aan voor zijn/haar toekomst. Ik ben heel bewust voor alle stappen dat ik tot nu toe heb genomen omdat ik een toekomst wil. Daarom dat ik nu rechten doe, heb niet gekozen voor het gemakkelijkste maar voor wat ik echt wou doen om mijn einddoel te bereiken.

Gelukkig, achter deze gezochte toekomst ben ik niet alleen. Heb altijd de hulp van mijn zus en haar man gehad, hier wonend.

Wat ik wil is hier wonen tot dat ik mijn studie heb geëindigd, aangezien dat er nu na zes jaar onmogelijk is om terug te keren naar mijn land, in Albanië.

Het onderwijssysteem is niet gelijk hier, terugkeren zal voor stopzetting van mijn studies zorgen en eerlijk gezegd mijn behaalde diploma van hier zal mij een betere toekomst opleveren.

Na deze periode van zes jaar, aangepast, mijn puberteit doorgebracht en helemaal een andere leven opgebouwd is toch niet eerlijk om alles te laten vallen gelijk dat het niets waard was. Ik denk niet om voor altijd in België te blijven, ik wil gewoon mijn studies succesvol eindigen. De situatie waar ik mij nu bevind laat mij geen andere keuze te maken.”

Verweerder gaat in op de verschillende feitelijke elementen zoals opgenomen in de verblijfsaanvraag. Hij weerhoudt noch het eerdere verblijf onder de speciale verblijfstitel voor vreemdelingen noch het gegeven dat verzoekster haar middelbare studies heeft afgerond in België en dat zij kennis heeft van een landstaal als omstandigheden die kunnen maken dat zij is verhinderd de aanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen. Hij weerhoudt evenmin het ingeroepen argument dat zij haar studies in het hoger onderwijs zal moeten onderbreken indien zij de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland moet indienen. In dit verband motiveert hij dat verzoekster niet afkomstig is uit een conflictgebied en aldus niet aantoonbaar dat zij niet in de mogelijkheid is om zich tijdens een schoolvakantie te begeven naar de bevoegde Belgische diplomatieke post om er het vereiste visum te vragen. Hij benadrukt dat de diplomatieke post dit visum ambtshalve kan afleveren op voorwaarde dat haar dossier volledig is. Verder wijst hij er nog op dat, rekening houdend met het gegeven dat verzoeksters zus en schoonbroer in België verblijven, niet kan worden aangenomen dat verzoeksters banden met Albanië definitief verloren zouden zijn gegaan, nu zij slechts 2,5 jaar legaal in België verbleef, zij tot haar 14 jaar in Albanië heeft verbleven en er is opgegroeid en haar ouders waarschijnlijk terugkeerden naar Albanië.

Het betreden bevel om het grondgebied te verlaten is verder gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals reeds werd aangehaald, is verweerder van mening dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Hij is tevens van mening dat noch verzoeksters gezondheidstoestand noch haar gezins- en familieleven zich verzet tegen het nemen van een verwijderingsmaatregel. Wat dit laatste betreft, stelt hij dat niet blijkt dat er sprake is van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM waar geen gezinscel of een meer dan gebruikelijke emotionele afhankelijkheid tussen verzoekster en haar in België verblijvende zus (en dier echtgenoot) blijkt.

Verzoekster betoogt dat de voorziene motiveringen niet van toepassing zijn op, of niet aangepast zijn aan, haar werkelijke situatie en dat niet alle relevante elementen die haar situatie kenmerken in rekening zijn gebracht.

De Raad herhaalt in dit verband allereerst dat de gegeven motieven op zich, gelet op de geldende wetgeving, wel degelijk als pertinent zijn te beschouwen en kunnen worden ingeroepen ter onderbouwing van deze beslissingen.

Concreet benadrukt verzoekster allereerst dat haar situatie wettelijk was toen zij in België aankwam in 2010. In dit verband stelt de Raad vast dat verweerder in de eerste bestreden beslissing erkende dat verzoekster wettig naar België is gekomen en zij in eerste instantie legaal in het Rijk heeft verbleven. Verweerder stelde evenwel vast dat na het inleveren van haar speciale verblijfskaart omwille van de beëindiging van de werkzaamheden van haar vader bij de NAVO dit legale verblijf een einde nam en verzoekster sindsdien, en ten tijde van het indienen van de thans voorliggende verblijfsaanvraag, in illegaal verblijf was. Deze vaststelling is ten zeerste relevant, omdat dit maakt dat het verzoekster – gelet op artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit – in beginsel niet is toegestaan haar aanvraag voor het volgen van hogere studies overeenkomstig artikel 58 van de Vreemdelingenwet in België in te dienen. De beschouwingen van verzoekster in haar middel tonen niet aan dat verweerder aldus is uitgegaan van onjuiste of irrelevante feitelijke gegevens. Zij brengt geen argumenten aan die erop wijzen dat zij ten tijde van het indienen van de aanvraag alsnog legaal in het Rijk zou hebben verbleven.

De Raad wenst te benadrukken dat verweerder geenszins ten gronde de gevraagde verblijfsmachtiging weigert omwille van het beëindigen van de werkzaamheden van haar vader bij de NAVO, doch enkel heeft willen aangeven dat verzoekster niet langer dienstig naar dit eerdere legale verblijf in België kan verwijzen ter rechtvaardiging dat de thans voorliggende aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend. Verweerder heeft aldus gehandeld in overeenstemming met de geldende wettelijke bepalingen en de Raad herhaalt dat verzoekster met haar uiteenzetting de vaststelling niet weerlegt dat zij ten tijde van de aanvraag in illegaal verblijf was. Zij maakt niet aannemelijk dat enig feitelijk gegeven hierbij ten onrechte niet in rekening is gebracht.

In zoverre verzoekster benadrukt dat zij haar hogere studies reeds had aangevat op het ogenblik dat de missie van haar vader een einde nam, kan de Raad er verder mee volstaan vast te stellen dat een dergelijk gegeven niet blijkt op basis van de voorliggende stukken. Verzoekster geeft zelf aan dat haar ouders begin 2013 terugkeerden naar Albanië. Zij was op dat ogenblik 17 jaar en volgde nog middelbaar onderwijs. Pas in het academiejaar 2014-2015 vatte zij blijkens de voorliggende stukken haar hogere studies aan. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat niet kan worden aangenomen dat het enkele gegeven dat verzoekster ten tijde van de aanvraag haar hogere studies reeds had aangevat maakt dat zij is gerechtigd de verblijfsaanvraag in België in te dienen. De geldende wetgeving voorziet zulks geenszins.

Verzoekster wijst er verder op dat zij sociale banden heeft ontwikkeld met haar familie die in België woont. Dit gegeven werd blijkens de bestreden beslissingen evenwel in rekening gebracht. Daargelaten de vraag of de wetgever heeft voorzien in de mogelijkheid van het aantonen van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die toelaten om een aanvraag om machtiging tot verblijf als student op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet in België in te dienen, stelt de Raad zo vast dat verweerder in de eerste bestreden beslissing heeft aangegeven dat aldus nog geen buitengewone omstandigheid blijkt, nu wordt aangenomen dat verzoekster wel degelijk ook nog banden heeft met Albanië. In dit verband wordt gewezen op het gegeven dat verzoekster tot

haar 14 jaar in Albanië heeft verbleven en er is opgegroeid en de elementen van het dossier er verder op wijzen dat haar ouders opnieuw in Albanië verblijven. Dit laatste gegeven wordt uitdrukkelijk bevestigd door verzoekster. In de tweede bestreden beslissing wordt vervolgens geoordeeld dat niet blijkt dat verzoeksters band met haar zus en schoonbroer in België als familieband onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM en derhalve evenmin kan worden aangenomen dat deze band zich verzet tegen het nemen van een verwijderingsmaatregel. Hij stelt dat een werkelijke gezinscel of een meer dan gebruikelijke emotionele afhankelijkheidsband met haar zus en schoonbroer niet blijkt. De Raad stelt vast dat het louter stellen dat er sprake is van sociale banden met haar zus en schoonbroer, hetgeen op zich niet wordt betwist door het bestuur, niet toelaat vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoekster ook niet dienstig voorhouden als zouden haar situatie en sociale banden in België volledig worden gelijkgesteld met de militaire missie van haar vader bij de NAVO. Zij gaat er aldus aan voorbij dat haar studies alsook de aanwezigheid van haar zus en schoonbroer in België wel degelijk afzonderlijk in rekening zijn gebracht. Het motief dat niet blijkt dat deze familieband als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM doet geenszins afbreuk aan het gegeven dat deze band in rekening is gebracht.

De Raad stelt verder vast dat uit verzoeksters verblijfsaanvraag die aanleiding gaf tot de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat zij haar overige in België opgebouwde sociale banden of een miskenning van artikel 8 van het EVRM als dusdanig heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheden die haar zouden verhinderen de verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. De Raad stelt vast dat verzoeksters uiteenzetting in haar aanvraag eerder betrekking had op de redenen waarom zij de kans moeten krijgen om haar hogere studies in België te doorlopen, waar verzoekster betoogde dat gelijkwaardige studies in haar herkomstland niet mogelijk zouden zijn, dan op de vraag of er omstandigheden zijn die haar verhinderen om de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Dit laatste vereist zo in beginsel slechts een tijdelijke terugkeer voor het indienen van de aanvraag vanuit het herkomstland, en dus geenszins een noodzakelijke verbreking of stopzetting van de banden met België. Aldus blijkt ook geenszins dat verweerder hiermee specifiek rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat in dit verband ten onrechte geen verdere belangenafweging in het licht van voormelde verdragsbepaling heeft plaatsgevonden. Ook gelet op de vaststelling van verweerder dat niet blijkt dat de familieband met de zus in België als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM blijkt niet dat op verweerder in dit verband een verplichting tot verdere belangenafweging rustte. Verzoeksters betoog dat in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM wordt geweigerd door vermelding van het principe volgens hetwelk deze bepaling op zich niet het recht beschermt voor een persoon om een land binnen te komen en er te verblijven, mist feitelijke grondslag. In zoverre zij kritiek heeft op een dergelijke motivering is deze kritiek vreemd aan de werkelijke motieven die aan de thans bestreden beslissingen ten grondslag liggen.

Verzoekster is daarnaast van mening dat elke beslissing tot verwijdering een onderbreking van haar studies tot gevolg zal hebben. Andermaal dient de Raad evenwel vast te stellen dat verweerder rekening heeft gehouden met deze voorgehouden onderbreking van de studies en heeft gemotiveerd waarom hij zulks niet weerhoudt als buitengewone omstandigheid. Hij motiveerde dat verzoekster niet afkomstig is uit een conflictgebied en aldus niet aantoonbaar dat zij niet in de mogelijkheid is om zich tijdens een schoolvakantie te begeven naar de bevoegde Belgische diplomatieke post om er het vereiste visum te vragen. Hij benadrukte dat de diplomatieke post dit visum ambtshalve kan afleveren op voorwaarde dat haar dossier volledig is. Aldus was verweerder van oordeel dat verzoekster gebruik kan maken van de schoolvakanties om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen en niet blijkt dat dit een impact dient te hebben op haar studies of zonder dat deze zouden moeten worden onderbroken. Het louter herhalen van dit argument zonder in te gaan op de in dit verband voorziene motivering vermag deze motivering niet te weerleggen. Verzoekster toont niet aan dat het bestuur bij deze motivering is uitgegaan van een incorrecte feitenfinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Het louter op algemene wijze en onder verwijzing naar de reeds aangevatte hogere studies poneren dat het moeilijk is om terug te keren naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen, is niet van aard de concrete motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen die hierop hebben geantwoord.

Het betoog dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden overeenstemmen met de omstandigheden die gewoonlijk worden aanvaard als buitengewone omstandigheden laat verzoekster verder ook

geheel ongestaafd. Aldus maakt zij geenszins aannemelijk dat verweerder in haar situatie kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Zij maakt niet aannemelijk dat het bestuur enig relevant gegeven ten onrechte niet in acht heeft genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS